

МАРКО ВОВЧОК

КАРМЕЛЮК

НАША КНИГА

МАРКО ВОВЧОК

КАРМЕЛЮК

НАША КНИГА

Марко Вовчок

КАРМЕЛЮК

I

Хто бував на Україні? Хто зна Україну?
Хто бував і знає, той нехай згадає, а хто не бував і не знає, той нехай собі уявить, що там скрізь білі хати у вишневих садках, і весною... весною там дуже гарно, як усі садочки зацвітуть і усі соловейки защебечуть. Скільки соловейків тоді щебече — і злічити, здається, не можна. Одного разу, у дорозі, вилучилося мені заночувати на селі, у маленькій такій хатці, у вишневім садочку. Приїхали ми пізно ввечері і зараз спати полягали. На селі хутенько, як сонечко закотилось, помовкли голоси і рух усякий позмер.

Усе округи дуже тихо було: чутно тільки порошок листя під віконечком, та леління води річкової коло млина, та десь недалечке хтось потихесечку дитину люляв — і очі стулялися. І вже почало снить і марить, що бистра річка, що як минали — в очі лиснула, приливає усе ближче та ближче, що дерева ростуть і шелестять не під віконечком, а над самісіньким узголов'ячком, і дитинка небачена, колисана узяла на себе лик прудкого, змореного хлопчика, а та, що його колисала, — лик молоді, ставної, задумливої козачки, — коли під віконечком соловейко у вишнях свиснув, трохи оддалік другий, третій, і вже не знаю, скільки їх почало посвистувать, наче вони б перегукувались. Перегукувались, перегукувались та потім як усі разом укупі защебетали — усе поглушили: ні шороху листя, ні леління води, ані колисання, — і весь сон одігнали, усю дрему й мару. Що зімкнеш очі, то щебетання, здається, голосніш розкочується та істніш.